

המגניט בקיבת הפרה - אמצעי נגד גוף זר?

זרים; לעומת זה בקבוצת המגניטים נזקקו רק 5% לניתוחים מסיבת המחלה הנ"ל.

העגלה הראשונה בקבוצת המגניט נותחה כעבור חודש מיום שהוכנס לתוכה המגניט. מצד או את המגניט בתחתית בית הכוסות. כשהוא צמוד לחוט ברזל שנבלע יחד עם אספסת ירוקה קצוצה ופצע את דופן הקיבה. מכיוון שאספסת קצוצה הואבסה רק עד נובמבר והמגניט הוחדר בינואר הרי הוסק מכאן שעגלה זו נפגעה ע"י הגוף הזר לפני שצוידה במגניט. בעגלה השניה מקבוצת המגניט שחלתה מצאו מסמר בכרס, וקשה היה לקבוע מתי הוא חדר לתוכה.

המקרים של גופים זרים בקבוצת הבקורת נראו מרובים ביותר, למעלה מהרגיל, ולאחר בירור כל הנסיבות נתגלה שהמגניט שבמערבל המזון המרוכז לא פעל כשורה במשך שני חודשים, וכתוצאה מזה נשארו הרבה שברי מתכת בתוך התערובת.

לסיכום תוצאות הניסוי נותחה עגלה מקבוצת המגניט לשם בדיקה יסודית. מצבה היה בדרך כלל נורמלי בהחלט ולא הראתה שום סימני מחלה במשך כל תקופת הניסוי.

עם בדיקת בית הכוסות של עגלה זו מצאו את המגניט במקומו הנכון בתחתית הקיבה, ואליו היו צמודים שני חוטי ברזל, האחד באורך של 5 ס"מ והשני באורך של 6.2 ס"מ; נוסף לזה מצאו שם גרוטאה שמוצאה לא הוגדר ואשר לא היתה גורמת לשום תקלה וכן כרבע ק"ג של גרודת שור פינים (נסורת מתכתית). ד"ר קארול בדק באופן יסודי את כל מחבואי בית הכוסות ולא גילה שום גוף זר נוסף — וכן לא נמצאו בה סירכות שר אפשר היה לייחס אותן לפציעות ע"י גופים זרים; כן לא גילה שום גרגיר של נסורת ברחבי בית הכוסות, מחוץ לנסורת שהצטברה ליד המגניט. הרופאים הוטרנרים הנ"ל נחרשמו כה טוב מתוצאות ניסוי זה עד שהחליטו לצייד 300 עגלות במגניטים במשך שנת 1955. הם מניחים שר אפשר יהיה להתיחס לטיפול זה כאל תרופה מעשית במלחמה במקרים של גופים זרים.

מגנט זה יעלה בערך דולר אחד ואין לחשוש

הכנסת מגניט לתוך קיבת הפרה ייראה ודאי עשה-כשפים, אולם אם תתאשרנה תוצאות הניסויים וההסתכלויות הראשונות, הרי יש תקווה מעשה-כשפים" כנ"ל יפתור במידה רבה את יית נזקי מיליון הדולרים לשנה הנגרמים ע"י זרים.

בחוות רוג'ר גייססופ בקליפורניה החדירו ב-1954 חודשים שעברו מגניטים לבית הכוסות דור שני של קיבת הבקר) של הפרות. המגניט הם באורך של 6—7.5 ס"מ. אם כי פעולה זו מנעה את הופעת המקרים של גופים זרים לוטין, הרי על כל פנים זה הביא לצמצום ניכר התקלות.

רופא הבהמות, ד"ר קארול, ערך מחקר בשאר זה שנמשך כ-6 חודשים. הוא התחיל להתעניין עיה זו לאחר שקרא בירחון הוטרנרי את מרו של ד"ר קופר בשאלה הנדונה. תוצאות קרו של ד"ר קארול אומרות שהשימוש במגניט כנ"ל מבטיח מניעה, אם כי לא מחלטה, דלקת הקיבה החבלתית (הנגרמת ע"י גופים זרים), אולם אין לראות זאת כתרופה קלינית קרים שהפרה חלתה כבר מחמת גוף זר.

בינואר 1955 ניגשו הרופאים לניסוי חדש. בחרו ב-100 עגלות שלא עוררו כל חשש וא שהן סובלות מגופים זרים. העגלות האלה יקו לשתי קבוצות: האחת, בת 42 ראשי, צויד במגניטים והקבוצה השניה, בת 58 ראשי, גשה כקבוצת בקורת.

המגניטים שהוחדרו לקיבות העגלות היו ב-7.5 ס"מ ובעלי קוטר של 12.5 מ"מ. ות המגניטים שופשפו יפה והועגלו, נמרחו מן קרוש מיוחד והוחדרו לקיבות ע"י מין קדוח מיוחד. לאחר הטיפול הזה צירפו את כל העגלות לעדר הפרות החולבות ומיום זה אה לא ניתן להן שום טיפול מיוחד.

כעבור 6 חודשים הוחל בבדיקת מצבן של כל העגלות; נתברר ש-33 עגלות מקבוצת הרת היו זקוקות לניתוחים משום שחלו בדלקת חבלתית; היוצא מזה ש-57% מקבוצת קורת נפגעו תוך ששת החודשים ע"י גופים

יצוא בקר

לים חם הרוצים לפתח עדרים בעלי תנובת ד מוגברת.

מה שנאמר בענין עגלים לפרים הינו נ גם במידה מסוימת לגבי פרות ומבכירות. אף פי שההתישבות החדשה קולטת הרבה מהן, נ חטות בכל זאת כיום בארץ הרבה פרות ומבכיו טובות בגלל "בירור" (מפוקפק). ייתכן שארז מהסוג שהזכרתי לעיל תהיינה מעונינות בבהנ כאלה אילו ידעו עליהן ועל הישגינן בגידול ב ללא ספק, מכירת בקר משובח היה יכול לה מקור הכנסה נוסף לענף הבקר וזה יכניס למד גם מטבע חוץ, ולו אפילו בממדים מצומצמים במצבנו כיום אין לנו להציע הרבה בקר יצוא, אולם במרוצת הזמן תשתנה התמונה. כל פנים לא כדאי לשחוט בקר משובח כש יכולים למכרו לגידול ולקנות בתמורה זו הו יותר בשר ממה שאנו יכולים להפיק מבהנ כאלה שתישחטנה כאן. אני מעריך את מספר גלים לרבייה שאפשר היה למכור מדי שנה ב 100—200 ראש. עדר הבקר הולך וגדל מתרבה מספר המשקים הנתונים לבקרת הו ולכן יגדל גם מספר הבהמות שנוכל להציע. כיצד אפשר להגיע אל אותם האנשים באר: חוץ שאנו מעונינים שידעו על טיב הבקר של ומניין נדע שהחומר שאנו מציעים יספק א כל המובנים?

בוקרי חוץ לארץ שמים לב במידה הרבה גדולה מאשר אנחנו לחיצוניות הבהמה לכן גם נמשכים לתערוכות בקר שנערכות בכל נ

המגניטים; כן הוכח שהמגניטים מצמצמים שיעור ניכר את הופעת המקרים של דל הקיבה התכלתיות ובמקרים מסוימים עשויים מגניטים למנוע את תנועת הגופים הזרים שח קודם לכן לקיבה ולרתקם לתחתית בית-הכונ אם כי אין לעת-עתה האפשרות להצביע ב טחון מלא על המגניט כעל תרופה נגד הגו הזרים, הרי על כל פנים מעורר הדבר תג רבת-סיכויים.

(„פארמרט דייג'סט", פברואר 56

הנושא בו אני דן יעורר ודאי תמיהה: לה ציע יצוא בקר בעוד אנו עומדים בפני חוסר בקר ואף מביאים בקר לארץ? אנסה להסביר מדוע וכיצד אפשרי הדבר, ואף הכרחי, לדעתי.

ייצור מזון לבקר יעלה תמיד יותר ביוקר אצ לנו מאשר בארצות עם שטחי מרעה משובח נרחבים המספקים מספוא זה ברוב ימות השנה. גורם זה וכן הצורך ליצור מאכסימום של מזון לאדם לכל דונם אדמה יגבילו במידה מסוימת את מספר הפרות שנוכל להחזיק בארץ. שני גורמים אלה הם המשפיעים לרעה ולטובה על ענף הבקר, כאחד: לרעתו, כי הרפת תמיד תתאזן מבחינה כלכלית בקושי ולכן מספר הפרות לא יגיע לממדים כבארצות כגון הולנד, דנמרק וכדומה; לטו בה, כי דווקא תנאים אלה מכריחים את בוקרי ישראל לטפח פרה משובחת ומוטל עליהם לשמור בקפדנות על רמת העדר. ואמנם הגענו להישגים ראויים לציון: תנובת חלב בממוצע לפרה בשנה של קרוב ל-4000 ל'. במשקי בקורת החלב עולה התנובה בהרבה על זה ועוד ידנו נטויה!

מאידך כבר נפסלים ונשחטים הרבה עגלים שטיבם הגנטי אינו מספק אותנו, אך בארצות אחרות היו נחשבים לחומר רבייה משובח. ועוד דבר: ולדות לגידול פרים מטיב כזה אפשרי, כמוכר, לה שיג גם בארצות אחרות הידועות כמוכרות בקר לטיפוח, אך לבקר שלנו היתרון שהוא רגיל לאקלים קשה ואף מחוסן בפני קדחת; היוצא מזה שהבקר שלנו הינו אידיאלי בשביל ארצות עם אק

שהוא עלול להזיק במשהו לבהמה. הם ישארו בבית-הכנסות ללא כל טיפול נוסף, ורק במקרה שיופיעו סימנים של הפרעות מסוימות במצבן הגופני של הבהמות יעבירו את המגניט לתוך הכרס ושם הוא לא יוכל לגרום שום נזק, וכמובן גם לא יעיל בשום דבר.

ממשיכים בניסויים ובמחקרים, כיוון שאין להסיק מסקנות סופיות מהתוצאות שהושגו עד עתה עם מספר כה קטן של בהמות. ידוע עד עתה שחומצות הקיבה אינן משפיעות כלל על